

אותו השופר העליון שבו יוצאים העבדים לחרות תמיד, וזהו היובל, שהיובל עליון וגדול הוא. וכשזה מתעורר, כל החרות של העולמות מתעוררים בו, וההוא נקרא שופר גדול.

ובאו האבדים בארץ אשור. האבדים צריך היה לו לכתב!, או הנאבדים. מה זה האבדים? האבדים ממש, משום שהם בארץ אחרת, ומי ששרוי בארץ אחרת יונק מרשות אחרת, וכאלו לא שרוי באמונה, משום כך נקראים אבדים. הם אבדים בכל הצדדים, שפאשר ישראל שרויים בארץ הקדושה, הם צדיקים, צדיקים תמיד בכל, צדיקים למעלה ולמטה.

השרמה מההשטמות מחלק א' סימן ב"ב

ושחטו הפסח. אמר הקדוש ברנף הוא, מפעשור לחדש קחו וראתם של מצרים ותפסו אותו, ויהיה אסור ותפוס שלשה ימים, וכיום הרביעי הוציאו אותו לדין ותתפנסו עליו להרגו, ויראו אותו המצרים איך אתם עושים בו דין, וזה קשה להם מפל המכות שעשה להם הקדוש ברנף הוא, אלו הדינים שעשו באלהיהם. ואחר כך דנים אותו באש, משום שפתיב (דברים י) פסילי אלהיהם תשרפון באש. אמר הקדוש ברנף הוא, (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא, שלא יאמרו בתאבון של פחד אכלו אותו, אלא תתקנו אותו צלי ולא מבשל. שאם היה מבשל, והא מסתור ולא יראו אותו. אלא תקנו אותו צלוי באש, שריחו נודף. ועוד, ראשו עליו, שלא יאמרו שחיה או דבר אחר היא.

ועוד, עצם לא תשרפו בו, אלא שיראו עצמותיו משלכים בשוק ולא יהיו יכולים להציל אותו, ועל זה פתיב (במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים.

דביה נפקין עבדין לחירו תדיר, והאי איהו יובלא, דיובלא עלאה ורכבא הוא. וכד האי אתער, כל חירו דעלמין מתערין ביה, וההוא אקרי שופר גדול.

ובאו האבדים בארץ אשור. האבדים מיבעי ליה, או הנאבדים, מאי האבדים.

האבדים ממש, בגין דאינון בארעא אחרא, ומאן דשאר בארעא אחרא, יניק מרשותא אחרא וכאלו לא שריא במהימנותא, בגין כך אבדים אקרון. אבדים אינון בכל סטרין, וכד ישראל שריין בארעא קדישא, זפאין, זפאין תדיר בכלא, זפאן לעילא ותתא.

השלמה מההשטמות (מחלק א' סימן ב"ב)

ושחטו הפסח. אמר הקדוש ברנף הוא מפעשור לחדש סבו דחלא דמצרים

ותפסון ליה ויהא אסור ותפיס תלתא יומין וביומא רביעאה אפיקו ליה לדינא ואתפנשו עליה לקטליה, ויחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא. ודא קשיא להו מפל מכתשין דעבד לון קדשא ברנף הוא, אינון דינין דעבדו בדחליהון. לבתר דיינין ליה בנורא בגין דכתיב (דברים י) פסילי אלהיהם

תשרפון באש. אמר קדשא ברנף הוא (שמות י"ב)

אל תאכלו ממנו נא, דלא יימרון בתיאובתא דחלא אכלין ליה, אלא אתקינו ליה צלי ולא מבשל דאלו מבשל יהא טמיר ולא יחמון ליה, אלא תקינו ליה מוקדא בנורא דריחיה נודף. ותו רישיה עליה, דלא יימרון דחיה או דמלה אחרא היא. ותו עצם לא תשרפו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא

ולא יכלין לשזבא ליה ועל דא כתיב (במדבר ל"ג)

ובאלהיהם עשה יי שפטים.

ועוד, עצם לא תשרפו בו, אלא שיראו עצמותיו משלכים בשוק ולא יהיו יכולים להציל אותו, ועל זה פתיב (במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים.